

Inversió i demagògia

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 26.02.09

La disposició tercera de l'Estatut estableix que, durant set anys, la inversió de l'Estat a Catalunya en infraestructures s'equipararà a la participació relativa del producte interior brut (PIB) català en relació amb el producte interior brut del conjunt espanyol. És a dir, que si el PIB català és el 18,6% de tot Espanya, l'Estat haurà de dedicar a Catalunya el 18,6% de la seva inversió en infraestructures.

Amb aquesta disposició es corregia en part una injustícia històrica amb Catalunya, un territori on l'Estat invertia molt per sota del que ho feia en altres comunitats, per allò que, com que els catalans són rics, que ho paguin de la seva butxaca. I, com a conseqüència, si l'Estat no construïa a Catalunya autovies lliures de peatge, era la iniciativa privada la que executava les autopistes de pagament.

Però una cosa és la quantitat per invertir que es fixa als pressupostos anuals i una altra és la xifra realment gastada en cada exercici. El grau d'execució de l'obra pública no arriba mai a 100, i a Catalunya acostuma a estar per sota de la mitjana espanyola. Per això es va determinar que els diners que l'Estat no gastés un any se sumarien al pressupost dels exercicis següents. Ara s'acaba d'anunciar que als 4.006 milions d'euros pressupostats per a Catalunya el 2009 s'hi sumaran 800 milions més procedents del que no es va gastar en exercicis anteriors.

Tot, doncs, dins de la més estricta legalitat. Per això, els que des de la dreta política i mediàtica de fora de Catalunya acusen el Govern de Zapatero de fer un "regal" als catalans en detriment de la resta

d'espanyols són uns ignorants o, més pròpiament, uns demagogs de la pitjor mena.